

תת"ע 5053/06/18 - מדינת ישראל נגד יעקב עטיה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5053-06-18 מדינת ישראל נ' יעקב עטיה

בפני כבוד השופטת שרית קריספין

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד הירשמן

נגד

הנאשם:

יעקב עטיה

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 23.3.18, הודעת תשלום קנס בגין אי ציות לתמרור 815 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני לא מודה. נהגתי במקום, נסעתי על הכביש, הוא לא יכול היה לראות גם אם עברתי. לא עברתי את שטח ההפרדה, לא היתה סיבה שאני יעבור".

ביום 18.10.18, נשמעו הראיות בתיק.

מטעם המאשימה, העידו המתנדב פולסקי שרגא, שערך מזכר, שהוגש וסומן ת/1 והמתנדב מרקו מזרחי, שערך את הדו"ח, שהוגש וסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו תמונות, שסומנו נ/1 עד נ/4.

על פי גרסת המאשימה, ביום 23.3.18, בסמוך לשעה 16:19, נהג הנאשם ברכב בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו למחלף ארולוזורוב, נצפה על ידי העדים, כאשר הוא סוטה מן הנתיב השלישי מימין, אל עבר הנתיב השני מימין, המיועד ליציאה במחלף, תוך שהוא עובר על תמרור 815, שסומן במקום.

עד תביעה 2, הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "מה שעשיתי כל כך נורא?"

העדים אישרו, בחקירתם הנגדית, כי עמדו על גבי שטח ההפרדה המצולם בתמונות, נ/1-4/ ומשם, השקיפו לעבר כביש עמוד 1

20.

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, במסלול אותו הוא מכיר היטב והתעתד מראש, לצאת במחלף ארלזורוב, כך שלא הייתה כל סיבה שיעבור את העבירה. בהגיעו למקום עמידת העדים, הבחין בהם יוצאים מהניידת והם הורו לו לעצור את הרכב. במהלך ההמתנה, לא הוסברה לו העבירה, אלא רק בסוף, כשנמסר לו הדו"ח.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

הנאשם הציג לע"ת 1 את התמונות שצילם וזה טען כי בתמונות ניתן לראות את תמרור 815, אותו חצה הנאשם ואילו בהמשך עדותו, טען כי העבירה נעברה לגבי התמרור המסומן בכביש 20 ומפריד בין הכביש למחלף ארלזורוב. לבסוף, טען העד כי אינו זוכר בדיוק, אבל הוא ראה שטח הפרדה המסומן על הכביש.

הנאשם הציג את התמונות לע"ת 2 וזה העיד כי מדובר בשטח ההפרדה עליו עמדה הניידת ושם הוא ושותפו עצרו את הנאשם, בעוד שהעבירה נעברה בכביש 20, במרחק של 150 מטרים ממקום עמידתם.

העד נשאל והשיב כי אינו זוכר את מצב התנועה בכביש וכי הם עומדים במקום זה, כדי לא לסכן עצמם ונהגים, בכביש 20.

לא ייתכן חולק, כי אכיפה ממרחק של 150 מטרים, לגרסת ע"ת 2 וממרחק רב יותר, לגרסת הנאשם, מקשה על זיהוי וודאי של רכב עבריין וכאשר בנוסף לכך, לא ידעו העדים לומר, מה היה מצב התנועה בזמן האכיפה, מתעורר ספק בנוגע לזיהוי רכבו של הנאשם כרכב העבריין.

הנאשם עמד על גרסתו ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין.

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתן היום, ג' כסלו תשע"ט, 11 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.

מורה על ביטול הדין שנקבע ליום 20.11.18. המזכירות תשלח לצדדים עותק מפסק הדין.

זכות ערעור כחוק.

עמוד 2

